

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEMREPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **N. L. D.,** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2015, čj. MV-119301-3/SO/sen-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 4. 2016, čj. 30 A 49/2015-48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci a argumenty kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 8. 2013, čj. OAM-16541-21/DP-2013, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, zamítlo žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dle § 44 odst. 4 s odkazem na § 46a odst. 2 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, tedy z důvodu, že žalobkyně neplnila účel pobytu (sloučení s rodinou – manželem), neboť její manžel studuje ve Vietnamu. Odvolání žalobkyně žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla a napadené prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. Správní orgány

vycházely z výpovědi žalobkyně, dle níž její manžel od roku 2010 studuje ve Vietnamu a na území České republiky se vrací vždy jednou ročně na jeden až tři měsíce. Tato skutečnost jí přitom byla známa již v době, kdy poprvé žádala o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny v roce 2010.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalované Krajský soud v Plzni v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí mimo jiné uvedl, že „*[p]ředpokladem pro plnění účelu pobytu je tedy společné soužití rodinných příslušníků na území ČR. V řešeném případě mohou manželé rozvíjet rodinný život na území svého společného domovského státu a pobyt žalobkyně na území ČR vede naopak k rozdělení rodiny po většinu roku.*“

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku, resp. jejím doplnění, namítla jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť krajský soud se nevypořádal s žalobními námitkami a pouze převzal závěry správních orgánů. Stěžovatelka vyjádřila nesouhlas s názorem krajského soudu, dle kterého skutečnost, že manžel pobývá na území po dobu kratší než polovinu roku ročně, musí nutně zakládat neplnění účelu pobytu. Stěžovatelka se „*na rozdíl od krajského soudu domnívá, že účel pobytu je naplněn a konzumován, neboť stěžovatelka se svým manželem na území pobývá, byť manžel není na území po většinu roku dočasně přítomen, neboť studuje.*“ Správní orgány i krajský soud dle názoru stěžovatelky taktéž nesprávně vyhodnotily otázku přiměřenosti zásahu napadeného správního rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Stěžovatelka „*má na území rozsáhlé rodinné a sociální zázemí, v podstatě celá základní rodina žije spolu se stěžovatelkou v České republice a v poměrně nedávné době se stěžovatelce narodil na území syn*“, přičemž „*[n]epřiměřenost rozhodnutí přitom dle stěžovatelky nemůže zhojit ani skutečnost, že její rodiče a sourozenci pobývají ve Vietnamu, jak dovozuje krajský soud. Vzhledem k věku stěžovatelky a skutečnosti, že tato má již vytvořenou vlastní rodinu, je zcela nepochybné, že za nukleární rodinné vazby je třeba považovat vazby k manželovi a dětem a nikoli vazby k sourozencům a rodičům.*“

[4] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná vyjádření ke kasační stížnosti nepodala.

II.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom, že by napadené rozhodnutí či řízení jeho vydání předcházející trpěly vadami, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě postačovala k zrušení rozsudku kasační stížností napadeného; tuto námitku shledal nedůvodnou. Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Absenci takto vytýčených požadavků však Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. Krajský soud naopak přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal na stranách 4 až 6 napadeného rozsudku, kde uvedl důvody, pro které považoval žalobní argumentaci stěžovatelky (včetně jejího tvrzení o plnění účelu pobytu a nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života) za lichou. Skutečnost, že se krajský soud se závěry správních orgánů ztotožnil, sama o sobě nepřezkoumatelnost jeho rozsudku nezakládá.

[9] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, dle níž stěžovatelka účel pobytu plnila, neboť tento účel byl „*naplněn a konzumován*“.

[10] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2015, čj. 1 Azs 250/2014-37, citovaném i krajským soudem a stěžovatelkou, uvedl, že „*účelem institutu dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny je umožnit blízkým rodinným příslušníkům rozvíjet rodinný život na území toho státu, kde má některý z nich povolený pobyt. Z hlediska cizince požívajícího toto pobytové oprávnění je podstatná skutečnost, že jeho blízký příbuzný (zejm. manžel či nezletilé dítě) oprávněně pobývá na území jiného státu. Potom vzniká i jeho právní nárok na pobyt na území tohoto státu. Účel, který je mu tímto umožněno naplňovat, je udržování příbuzenského vztahu a rozvíjení rodinných vazeb.*“ V právní větě k tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud dovodil, že „*[d]ůvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nemůže být skutečnost, že žadatelka v posledních pěti letech nevyužívala oprávnění pobývat na území České republiky déle než 6 měsíců, ale pouze ke krátkodobým pobytům.*“

[11] Přestože by uvedený závěr mohl na první pohled vyvolávat dojem a jeho aplikovatelnosti v nyní posuzované věci, nelze přehlédnout, že oproti tehdy projednávanému případu, v němž žadatelka usilující o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny pobývala na území České republiky pouze několik měsíců v roce, to je v nynějším případě naopak sám nositel oprávnění (manžel stěžovatelky), který pobývá většinu roku v zemi původu. Případný nárok stěžovatelky na prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny je potom odvozen právě od pobytového oprávnění jejího manžela. Za této situace se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem krajského soudu, dle něhož účel pobytu stěžovatelka nesplňuje již proto, že naopak právě její pobyt na území České republiky vede k rozdělení rodiny po většinu roku.

[12] Nedůvodná je i námitka nedostatečného, resp. nesprávného vyhodnocení přiměřenosti zásahu rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života stěžovatelky.

[13] Správní orgány i krajský soud uvedly, že vzhledem k délce pobytu stěžovatelky na území České republiky (v době rozhodnutí správního orgánu prvního stupně teprve dva roky) musely zůstat zachovány vazby stěžovatelky v zemi původu, kde se též dlouhodobě zdržuje její manžel. Ve Vietnamu navíc žijí stěžovatelčini rodiče a mladší sourozenec. Syn stěžovatelky se přitom narodil 2013, je tedy stále ještě batole. Za těchto okolností nepřiměřenost dopadu správního rozhodnutí do stěžovatelčina soukromého a rodinného života krajský soud neshledal. Namítá-li přitom stěžovatelka, že při hodnocení přiměřenosti správního rozhodnutí má být přihlíženo zejména ke vztahům uvnitř „nukleární“ rodiny, pak právě dlouhodobý pobyt manžela stěžovatelky v zemi původu a věk jejich syna, který nepochybně nemá v České republice vytvořeny žádné vazby, opodstatňují závěr, že rozhodnutí správních orgánů z hlediska zásahu do stěžovatelčina soukromého a rodinného života nepřiměřeným nejsou.

III.
Závěr a náklady řízení

[14] Nedůvodnou kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] S kasační stížností spojila stěžovatelka návrh na přiznání jejího odkladného účinku. O tomto návrhu nebylo však třeba zvláštním usnesením rozhodovat, neboť o kasační stížnosti bylo rozhodnuto po odstranění jejích vad bez prodlev.

[16] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemá ani jeden z nich dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu